

NÁVŠTĚVA ZKUŠEBNY ANEB SNY JSOU OD TOHO, ABY SE PLNILY 1.

Jak mnozí víte, miluju zvuk hrábnutí do strun kytary. Možná je to tím, že poslouchám country a folk, možná tím, že je kytara romantická. Nebo spíš od každého trošku.

Handicap mojí levé ruky mi ale hru na ní neumožnil, což mě zklamalo a tak se na její zvuk alespoň zaměřuji na koncertech.

Nevím, od které doby, možná od mojí první návštěvy koncertu skupiny Schovanky mě zaujal i další z hudebních nástrojů a to BICÍ. Uvědomila jsem si, že je to možnost vybití si vzteku když se pohádáte s rodiči, možnost zbavení se smutku ve chvíli, kdy dáte klukovi z nějakého důvodu kopačky, zkrátka možnost dát emocím průchod. S tímhle uvědoměním jsem zatoužila po tom, najít příležitost, jít si někam občas zamlátit do bubnů a činelů. Nastala mi tedy otázka „Kde hledat, kde se ptát?“ Ale protože jsem ve svém životě začala potkávat lidi, které potkávat mám..., nahrálo mi další setkání.

Když jsem se na akci Čarodějnice na Ladronce 2018 dala do řeči se slečnou, u jejíhož workshopu jsem si vyrobila pavouka, dozvěděla jsem se, že hraje na bicí a poradila mi zkusit nějakou hudební zkušebnu. Nadšená z toho, že vím, kde pátrat jsem se zeptala strejdy googla, kde v Praze hudební zkušebna je a ten mi odpověděl, že na Karlově náměstí. Jede mi přímo až tam tramvaj a tak jsem neměla důvod nezačít se domlouvat s provozovatelem zkušebny na mojí návštěvě.

Řekla jsem mu, že si nejsem jistá, jestli moje levá ruka díky handicapu zvládne paličku ovládat a on mi nabídl zkušební návštěvu zdarma, kterou jsem 28. května 2018 absolvovala. Setkali jsme se na tram. zastávce Karlovo náměstí, odkud jsem byla dovedena klikatou cestou do klikaté budovy, ve které jsme se doproplétali až do té správné místnosti ve sklepení.

Když jsem usedla na židli za bicí soupravu, nejprve jsem si vyzkoušela zvuky bubnů a činelů. Když jsem pak zkoušela bubny střídat v nějakém pravidelném pořadí, nenapadala mě žádná melodie, žádný rytmus, který bych vytvořila. Po chvíli se cosi začalo rýsovat a já si uvědomila, že tam dnes jsem proto, abych otestovala levačku. A tak jsem ji do mého rytmického výplodku zkusila zapojit. Prvních pár minut jsem očekávaně poznamenala, že jsem tušila, že to levá ruka nedá, po chvílce jsem zjistila, že to půjde a v závěru mi bylo jasné, že nebude nejtěžší ovládnutí paličky levou rukou, ale sladit soustředěnost na to, co hraje pravá a co levá ruka+kdy noha šlape na kopák. Než jsme zkušebnu opouštěli, všechny tři končetiny byly sladěné a byla z toho myslím dobrá bubenická prvotina ☺.

Lukáš, se kterým jsem si v průběhu pobytu za bicíma potykala, mě dovedl zpátky na tramvaj a běžel na další schůzku. Nutno podotknout, že můj smysl pro černý humor chytl hodně rychle a posadil mě do tramvaje v opačném směru :-D Je mi samozřejmě jasné, že ne úmyslně, ale pobavilo mě to. Naštěstí jsem si toho tentokrát všimla jen o dvě zastávky dál, takže to nebyl problém.

Jsem odhodlaná zkušebnu nepravidelně navštěvovat a občas za bicí usednout, budu ale odkázaná na domluvu na dnu s kamarádkou Lenkou, kterou jsem zmiňovala na začátku reportáže, protože přístup pro nevidomého bez doprovodu tohle místo opravdu nemá. Pozn.: a bezbariérové není ani náhodou, takže vozičkář tady nemá šanci.

Z první návštěvy se mi zvukový záznam udělat nepodařil, ale příště to napravím.

Že si mě nedokážete za bicí soupravou představit? Už nemusíte svojí fantasií trápit, fotky, které Lukáš udělal na svůj mobil, ač já foťákem vybavená byla ☺ příkládám.

Před několika roky mi kdosi řekl: „Petro neboj, tvůj sen se ti splní, SNY JSOU OD TOHO, ABY SE PLNILY.“ Ač se tenkrát věta netýkala tohoto – nejčerstvějšiho snu, od dneška tomu věřím a dál si za svými sny půjdu, dokud jich nedosáhnu ☺

Vaše Petra,

V Praze 1. 8. 2018

